

Στροφή τῶν ἀροτριώντων βοῶν πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ τὸ ἔσχατον ὄριον τοῦ καλλιεργουμένου ἀγροῦ.

ἀπογέρνω Ἄνδρ. Κρήτ. Σέριφ. Σίφν. Τήν. κ. ἄ. — ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 33 ἀπογέρνου Μακεδ. ἴπ-πο-γέρνω Ρόδ. Μέσ. ἀπογέρ-ρομαι Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γέρνω.

Α) Ἀμτβ. **1)** Ἐγείρομαι, ἀνασηκώνομαι Καλαβρ. (Μπόβ.) **2)** Κλίνω ἐλαφρῶς πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν Μακεδ.: Τὸν οπί' ἀπόγειρι. Καὶ μετβ. κάμνω τι νὰ κλίνη ἐλαφρῶς πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν Μακεδ.: Ἀπόγειρι τοῦ κεφάλ' σ' νὰ τοὺν ἰδῇς. **β)** Κατακλίνομαι, πλαγιάζω Μακεδ.: Δὲ θ' ἀπογείρ'ς τῶρα; **3)** Ἀποκλίνω πρὸς τὴν δύσιν Ἄνδρ.: Θ' ἀπογείρῃ τ' ἄστρο πίσω 'ς τὸ βουνὸ Ἄνδρ.

4) Κάμπτω Ἄνδρ. Κρήτ. — ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν.: Ὅσο ποῦ νὰ τὸ δῶ, ἀπόγειρα Ἄνδρ. Ἐδαὲ ἀπόγειρε, δὲν εἶναι ἕνα τζεϊρέκι Κρήτ. Εὐθὺς ἔφνυγε κι ἀπόγειρε 'ς τὴ γωνιά τῆς ἐκκλησίας ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. Συνών. σκαπετῶ, στρίβω.

5) Κάμνω στροφήν πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ τὸ ἔσχατον ὄριον τοῦ ἀγροῦ κατὰ τὴν ἄροσιν, ἐπὶ ἀροτριώντων ζώων Σίφν. Τήν.: Ἐλα μπίσω, ν' ἀπογείρης. Καὶ μετβ. στρέφω τὰ ἀροτριώντα ζῶα πρὸς τὰ ὀπίσω κατὰ τὸ ἔσχατον ὄριον τοῦ καλλιεργουμένου ἀγροῦ Σέριφ.: Τῶρα ἀπογέρνω τὰ ζῶα.

6) Κάμπτομαι, καταβάλλομαι ὑπὸ τοῦ χρόνου Μακεδ.: Ἀρχισι ν' ἀπογέρῃ. Πβ. ἀπογερνῶ.

Β) Μετβ. **1)** Διέρχομαι Κρήτ.: Πῶς θ' ἀπογείρω τὸ στενό; Συνών. διαβαίνω, περνῶ. **2)** Θίγω τινα μετὰ περιστροφῶν καὶ διὰ δηκτικῶν λόγων Ρόδ.: ἴπ-πο-γέρνει με.

ἀπογερνῶ Χίος — ΙΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 104 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπογιρνᾶν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σκόπ. ἀπογεράζω Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπογιράζω Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γερνῶ, παρ' ὃ καὶ γεράζω.

Γηράσκω τελείως ἔνθ' ἄν.: Ἐπογέραςες πᾶς, καψούλλη! Χίος Σὲ λίγες ὥρες ἀπογέραςε ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ἀγωνία ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. Πβ. ἀπογίνομαι **2β**.

ἀπογεύομαι Ἄνδρ. Θήρ. Σίφν. Χίος κ. ἄ. — Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 160 ἀπογεύομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀπογεύομαι Χίος (Καρδαμ. Χαλκ.) ἀπογεύομαι Κυδων. Λέσβ. (Πάμφιλ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. ἀπογεύομαι. Ὁ τύπ. ἀπογεύομαι καὶ παρὰ Σομ.

1) Γενόμενος μικρὰν τινα ποσότητα ἔκ τινος φαγητοῦ ἢ ποτοῦ δοκιμάζω τὴν ποιότητα αὐτοῦ, ἂν εἶναι δηλ. ἄλμυρόν, γλυκὺ κττ. Λέσβ. (Πάμφιλ. κ. ἄ.) Χίος (Καρδαμ. Χαλκ. κ. ἄ.): Ἀπογέρου τὸ φαγεῖ Χίος Ἀπογεύτηκα τὸ φαγεῖ αὐτόθ. Ἀπογεύομαι τοῦ φαγεῖ Πάμφιλ. || Παροιμ. Ἀγουρίδα ρέγεται, μὰ δὲν τὴν ἀπογεύεται (ρέγεται=ὀρέγεται, ἐπιθυμεῖ. Ἐπὶ τοῦ ἐπιζητοῦντος ἀνώτερα τῶν δυνάμεών του) Χίος. Καὶ παθ. ἐν τῷ γ'. προσώπ., δοκιμάζεται διὰ τῆς γεύσεώς τι Χίος: Παροιμ. Ἡ θάλασσα δὲν πίνεται, μόνον ἀπογεύεται (μετὰ πολλῆς περισκέψεως πρέπει νὰ δοκιμάζεται ἢ θάλασσα, διότι ἐνέχει πολλοὺς κινδύνους). **β)** Δοκιμάζω ἀπλῶς Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 160: Τὴν ἀπογεύτηκε τὴν ἀληθινὴν τὴν καλοτυχιά. **2)** Ἀποπερατῶ, ἀποτελειῶνω τὸ γεῦμά μου Ἄνδρ. Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) Σίφν. κ. ἄ.: Ὅ,τι ἀπογευτήκαμε, ἤρθε Ἄνδρ. Τῶρα ἀπογεύτηκα Λακων. Ἀκόμη ἐν ἡπογεύτηκες; Σίφν.

***ἀπογεφυριάζω**, ἀπογεφυράζω Πόντ. (Σάντ.) Μέσ. ἀπογεφυράγομαι Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀπογεφυράομαι Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *γεφυριάζω. Ἀφαιρῶ ἐκ τῆς θέσεώς της τὴν γέφυραν μυλόπετρας.

***ἀπογεφυρίασμα** τό, ἀπογεφυρίασμα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπογεφυριάζω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς γεφύρας μυλόπετρας ἐκ τῆς θέσεώς της.

ἀπόγωργα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπόγουργα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ὄν. ἀγίου Γεώργις κατὰ τὸ ἀπόλαμπα, ἀπόφωτα.

Μετὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀγίου Γεωργίου.

ἀπογιαβανοῦμαι Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. γιαβάνι.

1) Τρώω ἄπαχα, νηστήσιμα φαγητὰ Πόντ. (Σάντ.)

2) Καθίσταμαι ἄπαχος, ἰσχνὸς Πόντ. (Κοτύωρ.): Πάντα λάχανα, πάντα λάχανα, ἐπεγιαβανώθαμε.

ἀπογιαβάνωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογιαβανοῦμαι.

Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἄπαχα, νηστήσιμα φαγητὰ.

ἀπογίζω ἀμάρτ. ποῖζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγει, δι' ὃ ἰδ. ἀπόγειο.

Ἐν τῷ γ'. ἐνικ. προσώπ., κάμνει δριμὺν ψῦχος κατὰ τὴν πρωΐαν. Πβ. ἀπογειάζω **2**.

ἀπογίλα ἢ, ἀμάρτ. ἀποῖλα Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ.

(Θῆβ.) ποῖλα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ποῖλα Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγει, δι' ὃ ἰδ. ἀπόγειο, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Τὸ πρωινὸν δριμὺν ψῦχος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Στρόπον.) Πελοπν. (Κορινθ.): Δὲ γάνει νὰ βγάλουμε κόμη τὰ πρόβατα, γιὰτὶ ἔχει ποῖλα Αὐλωνάρ. Πὸν ταχεῖα ἔχει ποῖλα Στρόπον. **β)** Μεγάλῃ ὑγρασίᾳ καὶ ψῦχος δριμὺν προερχόμενον ἐκ τόπου ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ Πελοπν. (Κορινθ.): Μὴν κάθεσαι ἐκεῖ, γιὰτὶ ἔχει ἀποῖλα. Συνών. ἀπογειάδα **2**.

2) Μέρος ψυχρόν, ὑγρόν, σκιερὸν Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Θῆβ.): Μὴν κάθεσαι, γιὰτὶ εἶναι ἀποῖλα χάμον καὶ θὰ κρυώσης Κορινθ. Στὴν ἀποῖλα πηγες καὶ κάθεσες; Θῆβ.

ἀπογιλιάζω ἀμάρτ. ποῖλιάζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ποῖλιάζω Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπογίλα.

Κρυώνω ἐκ τοῦ πρωينوῦ διαπεραστικοῦ ψύχους ἔνθ' ἄν.: Μάζουξε τὰ πιδιά, ποῖλιασαν Στρόπον. Πβ. ξεπαγιάζω.

***ἀπογινίσκομαι**, πογινίσκομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀπόγινα ἀορ. τοῦ ρ. ἀπογίνομαι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίσκω-ομαι.

Ἐξασθενῶ, ἐξαντλοῦμαι: Θωρῶ τον τῶα πογινίσκεται ποὺ τὸ μαράζιν τον. Συνών. ἀπογίνομαι **2**.

ἀπογίνομαι κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. κ. ἄ.) ἀποῖνομαι Πόντ. (Ἄμισ.) ἀπογίνουμαι σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀποῖνομαι Πόντ. (Χαλδ.) ἀπογίνουμαι βόρ. ἰδιώμ. ἀπογένομαι Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπογινόμενε Τσακων. πογίνομαι Θήρ. Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἀπογίνομαι.

1) Παύω νὰ εἶμαι ἐν τῇ πραγματικότητι, ἐν τῇ οὐσίᾳ, ἐκλείπω, ἐξαλείφομαι, ἐξαφανίζομαι σύννηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.): Φρ. Ἐγινε κι ἀπόγινε Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Γῖν'κι κι ἀπογίν'κι οὐ δεῖνα (δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Γνωμ. Τὰ γινόμενα δὲν ἀπογίνονται (τὰ γενόμενα δὲν ἐξαλείφονται, ὥστε πρέπει νὰ φροντίζωμεν περὶ διορθώσεως αὐτῶν κατὰ τὸ δυνατόν καὶ νὰ προσέχωμεν νὰ μὴ ἐπαναληφθοῦν) σύννηθ. Ἡντᾶν ἔέντον

